

Curierul Misionar

Anul XXIV

Ianuarie 1946

No 1

Anul Nou

Mare este Dumnezeu! Mari și minunate sunt lucrările Lui! Fericiți ochii celor cari văd faptele Lui, cât și timpurile pe cari El le conduce. Fericiți aceia cari înțeleg timpurile și se predau Domnului pentru slujba Lui în astfel de vremuri.

Dincolo de timpurile de oarecare liniște ale zilelor noastre se întrezăresc vremuri profetice. „Străjerule, cât mai este din noapte?” este întrebarea neliniștită a omului îngrijorat. „Străjerul răspunde: „Vine dimineața și este tot noapte”. Isa. 21, 11. 12.

„O furtună se apropie, nemiloasă în furia ei. Suntem noi pregătiți să o întâmpinăm? Nu trebuie să mai spunem că primejdiile zilelor din urmă vor veni în curând peste noi. Ele au și sosit! Avem nevoie de sabia Domnului, care pătrunde până în însăși sufletul și măduva plăcerilor, poftelor și pasiunilor carni”. — *Mărturii, Vol. VIII, pag. 315.*

Înainte de a se abate această furtună asupra omenirii, o mână cerească mai păstrează liniștea, cu unicul scop ca aceia cari se roagă pentru mântuire, să poată primi pecetea viului Dumnezeu.

„Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare? După aceea am văzut patru îngeri, cari stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru

îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: „Nu vatămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!” Apoc. 6, 17; 7, 1—3.

Vedem cu ochii noștri cum furtuna cea mare este ținută în loc. Ni se vorbește despre un prăpăd care amenință cu distrugerea întreaga civilizație. Sfaturi între cei mari pentru alungarea acestei amenințări, sprijinite de Sus, mai dau lumii un răgaz. Care este unicul scop? „Până vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!”

Are Biserica celor credincioși vreo datorie față de omenirea aceasta? Are ea ceva de spus omenirii?

„După cum a avut o solie pentru cei din timpul potopului, pentru locuitorii Sodomei și Gomorei, pentru Ninive, pe vremuri, pentru iudaismul îndreptățitor de sine, acum două mii de ani, pentru lumea din secolul al șasesprezecelea, la fel are o solie definită și corespunzătoare pentru timpul de azi. Această solie a fost încredințată Adventiștilor de Ziua Șaptea, și una dintre nevoile cele mai de seamă ale acestui popor, așa cum o vedem noi, este o nouă viziune a solemnei răspunderi ce ne revine în proclamarea acestei solii”. — *Ploaia timpurie și târzie, p. 14.*

Biserica credincioșilor trebuie să se apropie de Dumnezeu cel viu și să treacă prin curățirea „focului de pe altar” pentru a se duce dela ea orice murdărie, a trupului și a spiritului. Ea trebuie să primească apoi cu hotărâre însărcinarea de a duce în lume solia de avertizare, cea din urmă pentru o lume sortită pieirii.

Pentru aceasta în sânul Bisericii trebuie să aibă loc o întoarcere la Domnul „cu toată inima, cu post, plânset și bocet!“ „Sfâșiati-vă inimile, nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milos-tiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate... Sunați cu trâmbițe în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii, și chiar pruncii dela țată! Să iasă mirele din camera lui și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar și să zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n'o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică între neamuri: „Unde este Dumnezeul lor?“ Ioel 2, 12—17.

„Sunați din trâmbiță în Sion! Sunați în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toți locuitorii țării. Căci vine ziua Domnului, este aproape!“ Ioel 2, 1.

Ridică-te, Biserică a Domnului!

A venit timpul să suni cu putere din trâmbiță, vestind venirea Domnului și să chemi pe păcătoși la pocăință în puținele zile de liniște care mai stau în față.

Dacă îți faci datoria, vei trece cu bine zilele de necaz și te vei afla îmbrăcată în haine albe și cu ramuri de finic în mână, împreună cu cei biruitori, „înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului“. „Mielul care stă în mijlocul scaunului de domnie va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor“. Apoc. 7, 9. 17.

O viziune a luptei

Am văzut în vedenie două armate angajate într-o bătălie cruntă. Una din aceste armate mergea sub drapelele lumii; cealaltă era condusă de steagul însângerat al Prințului Emanuel. Drapel după drapel trecea pe măsură ce batalion după batalion din armata Domnului înfruntau dușmanul și cete după cete din armata inamică treceau sub drapelele celor ce păzesc legile lui Dumnezeu. Un înger care sbura prin mijlocul cerului puneă stindardul lui Emanuel în mâinile multora, pe când un puternic general striga cu putere mare: „Intrați în rânduri. Cei cari sunt credincioși poruncilor lui Dumnezeu și mărturiei lui Isus să ia acum poziție. Ieșiți din mijlocul lor și deosebiți-vă, și nu atingeți nimic necurat, și eu vă voiu primi; eu voiu fi pentru voi un tată și voi veți fi fiii mei și fiicele mele. Toți cei ce vor, să vină în ajutorul Celui Veșnic“.

Bătălia se desfășura cu turbare. Victoria se apropia. Acum soldații crucii se încovoiau ca și un stegar care cade în leșin. Isa. 10, 18. Dar ei nu aveau alt scop decât să ocupe o poziție mai avantajoasă. Se auziră strigăte de bucurie. Un cântec de laudă se înalță către Dumnezeu iar glasul îngerilor s'a unit cu cântecele lor când soldații crucii au înfipt drapelul lor pe zidurile cetății, până a-

tunci ocupată de dușman. Căpitanul mântuirii noastre conducea bătălia și trimetea întăriri soldaților săi. Puterea lui se arăta cu tărie în încurajarea și ducerea luptei până la porțile cetății. El îi învăța lucrurile dreptății, conducându-i totodată pas cu pas ca învingători și pentru a învinge.

Victoria a fost însfârșit câștigată. Armata care urma drapelele cu inscripția: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“, a ieșit victorioasă din luptă. Soldații lui Isus erau lângă porțile cetății și cu mare însuflețire și bucurie cetatea a făcut primirea Regelui ei. Regatul păcii, al bucuriei și al dreptății era stabilit.

Biserica triumfătoare

Vine ziua când bătălia se va desfășura și victoria va fi dobândită. Trebuie ca voia lui Dumnezeu să se facă tot așa în cer ca și pe pământ. Toți vor forma o familie fericită și unită, îmbrăcată cu veșmintele laudei și cu faptele harului, haina dreptății lui Hristos. Toată natura, în incomparabila sa frumusețe, va oferi lui Dumnezeu un tribut statornic de laudă și de adorație. Lumea se va scâldea în lumina cerului. Anii se vor scurge în bucurie. Lumina lunii va fi ca a soarelui și aceea a soarelui va fi de șapte ori mai vie decât este acum. Această scenă va face ca stele-

le să izbucnească în cântece de bucurie și lui Dumnezeu vor scoate strigăte de mare veselie, pe când Dumnezeu și Hristos se vor uni pentru a da această proclamație: „De acum nu va mai fi niciun păcat și moartea nu va mai exista“.

Trebue să ne păzim.

Astfel e scena ce mi s'a prezentat. Dar trebue ca Biserica să lupte contra dușmanilor văzuți și nevăzuți. Uneltele lui Satana, sub formă omenească au intrat în câmpul luptei. O parte din oameni au făcut conjurație să se opună Dumnezeului armatelor. Aceste conjurații vor dura până când Hristos va părăsi locul mijlocirii sale de împăcare și va îmbrăca veșmintele răzbunării. Satana își are agenții săi în toate orașele pentru a organiza pe cei ce se opun poruncilor lui Dumnezeu. Persoane cari profesază sfințenia și adevărații necredincioși vor lua poziție în aceste grupuri. Acesta e un moment în care copiii lui Dumnezeu nu trebue să fie slabi. Noi nu trebue să încetăm o clipă vegherea noastră.

„Incolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Imbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.

„Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinții, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu“. Efes. 6, 10—17.

„Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și în orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, plini de

roada neprihănirii prin Iisus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu“. Filip. 9—11.

Ni s'a descoperit în viziunile acestor ultime zile viziuni ale slavei viitoare, tablouri frumos lucrate de mâna lui Dumnezeu, cari ar trebui să fie scumpe bisericii sale. Ce L-a susținut pe Fiul lui Dumnezeu în clipa când era părăsit și judecat?

El vedea lucrarea sufletului Său și era mulțumit. El avea viziunea întinderii veșniciei, și vedea fericirea celor cari, prin umilirea Sa, primeau iertarea și viața veșnică. „El a fost rănit pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pe deapsa care ne dă nouă pacea a căzut peste El, și prin strivirile Sale am fost noi vindecați“. Urechea Sa a fost încântată de aclamările celor răscumparați. El auzea pe cei răscumparați cântând cântecul lui Moise și al Mielului.

Ne trebue o viziune a viitorului și a fericirii cerului. Stați pe pragul veșniciei, ascultați invitația solemnă și asistați la primirea amabilă ce li se face celor cari, în timpul vieții, au conlucrat cu Hristos, și cari au considerat ca un privilegiu și o onoare suferința împreună cu El. Indată ce ei se unesc cu ingerii, ei aruncă coroanele lor la picioarele Mântuitorului strigând: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria cinstea, slava și lauda... A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor“. Apoc. 5, 12, 13.

Acolo, cei mântuiți salută pe cei ce i-au condus la Mântuitorul care s'a înălțat. Ei unesc laudele lor spre slava Celui care a murit pentru ca ființele omenești să poată intra în stăpânirea unei vieți ce se măsoară cu aceea a lui Dumnezeu. Lupta s'a terminat. Toate încercările și luptele au luat sfârșit. Cântece de victorie umplu cerul și cei mântuiți rămân în jurul tronului lui Dumnezeu. Toți se unesc la acest imn îmbucurător: „Slavă, slavă Mielului care a fost jertfit, dar care a venit iar în viață ca un puternic Biruitor“.

„După aceea m'am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s'o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă,

care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini și strigau cu glas tare, și ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului". Apoc. 7, 9, 10.

„Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albite în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-I slujesc zi și noapte în Templul

Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor". El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut". Apoc. 7, 14—17; 21, 4.

ZECIMEA

ȘI BINECUVÂNTĂRILE DUMNEZEEȘTI

Doi fărâși, având fiecare mai multe hectare de pământ, construira pe terenul respectiv câte o casă. Proprietățile erau vecine și mărginite în două părți de câte un drum. Una din case era așezată lângă un drum, cealaltă lângă altul. Peste tot, pământul era la fel. Ambele loturi aveau aceeași întindere și lipsite de orice hotar care să le separe.

Proprietarii terenurilor munceau amândoi într-o fabrică și nu-și cultivau pământul decât după terminarea zilei de lucru. Niciunul din ei nu profesa vreo religie, însă soțiile lor erau membre în Biserica Adventistă de Ziua Șaptea, crezând în porunca zecimii. Astfel cei doi bărbați aflară dela soțiile lor că trebuie să întoarcă lui Dumnezeu a zecea parte din recoltele lor, care este partea Domnului. Însă numai unul din ei se hotărî a-și împlini această obligație către Domnul.

Cei doi cultivatori cumpărau semințele din acelaș loc. Ei plantau și semănau aceleași legume, întrebuițau aceleași cantități și aceeași calitate de semințe și depuneau o muncă egală. Ei dădeau dovada cea mai desăvârșită pe care am văzut-o vreodată sub raportul egalității mijloacelor întrebuițate.

Deoarece locuiau în apropiere am putut să-i observ cu ochii mei în decursul unei veri întregi.

Pe când semănăturile celui dintâi prosperau, ale celui alt se prăpădeau. Totuși soarele strălucea în aceeași măsură și peste unele și peste celelalte, iar ploaia le uda pe toate.

Dar omizile, iarvele de cărăbuș, gărgărițele parcă știau care din cei doi plătea zecimea și care nu o plătea. Orice s'ar fi întâmplat, insectele vătămătoare parcă și-ar fi dat întâlnire la straturile de varză, de căpșuni, de cartofi și în lanul de grâu al celui ce nu se îngrijea să dea lui Dumnezeu partea care I se cuvenea, pe când celălalt nu era turburat de ele. Rezultatele au fost surprinzătoare: cel ce nu plătea zecimea se plângea mereu că pământul nu-i produce nimic, pe când produsele celui credincios zecimii erau cunoscute ca cele mai frumoase din toată regiunea.

S'a întâmplat astfel că o vară întreagă am văzut cu ochii mei, într'un mod izbitor și cu totul de neuitat, ce înseamnă ca omul să aibă de partea sa pe Dumnezeu. Nimeni n'ar putea să mă mai convingă vreodată chiar în afacerile vremelnice de zădărnicia de a servi lui Dumnezeu cu fidelitate și de a face din acest serviciu principala preocupare a vieții. În adevăr fidelitatea față de Dumnezeu este folositoare chiar și pentru prosperitatea materială.

Sunt treisprezece de ani de când țineam conferințe în orașul New-York. Intre auditorii mei se găsea o domnișoară pe care mai târziu toți cei din rândurile noastre o numeau familiar sora Clancy, pentru că ea a devenit membră a bisericii noastre. Ea era irlandeză.

Frecvența adunările cu un viu interes și

oricine putea să observe că ea cunoștea deja pe Dumnezeu. Atunci când 'a auzit vorbindu-se despre zecime s'a tulburat în inima ei. La sfârșitul adunării: a așteptat ca să strâng mâna auditorilor mei, pentru ca apoi să se apropie și să înceapă următoarea conversație:

— Frate, aș dori să vă vorbesc un moment.

-- Bine, soră.

— Dvs. ați spus că copiii lui Dumnezeu ar trebui să-I aducă a zecea parte din veniturile lor, nu e așa?

— Da, așa este. Așa e scris în Biblie.

— Eu știu lucrul acesta. Acum însă aș vrea să știu dacă credeți că eu trebuie să plătesc zecimea.

— Fără îndoială.

-- Așteptați un moment, Dvs nu mă cunoașteți încă, să vă prezint mai întâi cazul meu și apoi mi veți spune dacă credeți că Dumnezeu așteaptă de la eu să-I dau a zecea parte din venitul meu.

— Vă ascultă, soră

— Ei bine, iată: eu sunt singură pe lume. N'am nici o rudă, afară de o nepoată. Ea locuiește la Boston unde e căsătorită. Eu n'am niciun venit, niciun fel de pensie și sunt prea în vârstă pentru a putea munci. Tot ce am pentru susținerea existenței e ceea ce primesc dela soțul nepoatei mele. El îmi trimite șase dolari pe săptămână. Nu e obligat să facă aceasta, dar slavă Domnului, el o face cu toată bunăvoința, asta-i toată averea mea pe lume.

— Bine...

— Mai așteptați puțin. Nu v'am spus încă totul. Camera cea mai ieftină pe care am găsit-o mă costă patru dolari și jumătate pe săptămână. Eu plătesc acest preț pentru că stau în ea de mai multă vreme și proprietarul, om generos, nu mi-a mărit niciodată chiria. Astfel îmi rămâne exact un dolar și jumătate pentru întreținere, atunci când am achitat chiria. Or, dacă plătesc zecimea celor șase dolari pe cari îi primesc, adică 60 de cenți pe săptămână, după plata chiriei nu-mi mai rămâne pentru hrană decât 80 de cenți. Acum când ați aflat totul, puteți să-mi spuneți dacă Dumnezeu așteaptă dela mine ca să plătesc zecimea?

Trebuie să vă mărturisesc că niciodată ca în acel moment n'am fost atât de is-

pitit să-i spun următoarele: „Nu, soră, dela starea Dvs. de sărăcie, Dumnezeu poate să se dispenseze de cei 60 de cenți pe săptămână. Păstrați-vă acești puțini bani pentru a vă întreține“, dar cum puteam să modific porunca dumnezească? În virtutea cărei autorități un predicator poate modifica sau suprima poruncile lui Dumnezeu?

Privind atunci pe interlocutoarea mea drept în față i-am spus că eu credeam că ea trebuie să se supună lui Dumnezeu și să plătească zecimea și că, dacă Dumnezeu putea foarte bine să se dispenseze de banii ei, ea nu putea să se dispenseze de binecuvântările care rezultă din fidelitatea în plata zecimei. Ea mi-a răspuns cu mulțumire:

—Bine, dacă Cuvântul lui Dumnezeu vrea astfel, voi plăti zecimea. Dumnezeu nu m'a părăsit niciodată și eu Îi slujesc încă de multă vreme. El nu mă va părăsi nici acum.

Săptămâna următoare ea îmi aduse cei 60 de cenți. O, cât de ispășit am fost să-i înapoiez și să-i spun că nevoile lucrării lui Dumnezeu s'ar satisface și fără cei câțiva bani ai ei. Dar n'am îndrăznit să mă amestec în planurile lui Dumnezeu. Am luat deci zecimea pe care ea mi-a dat-o și am dus-o administratorului bisericii.

Săptămână cu săptămână, ea îmi aducea cu credință cei 60 de cenți, aș putea spune chiar cu bucurie. Mă obișnuisem să mă plec în fața ei și s'o întreb: „Cum o mai duceți soră Clancy?“

— Foarte bine, îmi răspundea ea neschimbat. Slavă Domnului!

Odată ea continuă: „E uimitor să vezi cum vecinii au devenit buni cu mine după ce am început să plătesc zecimea. Ei îmi aduc atâtea lucruri, ceea ce nu făceau niciodată mai înainte. Și iată, cei 90 de cenți îmi aduc mai mult belșug decât acel dolar și jumătate de altădată. Ah, frate, putem avea încredere în Dumnezeu: El își îndeplinește totdeauna făgăduințele Sale“.

Câteva luni mai târziu, ea veni foarte bucuroasă în biroul meu, unde o primeam totdeauna cu plăcere. Imi întinse mâna, apoi, îndreptându-și spatele și scuturând capul, îmi zise:

— Mi s'a mărit ajutorul.

— In adevăr, povestiți-mi cum s'a întâmplat.

— Nepotul meu, Domnul să-l binecuvinteze, mi-a scris o scrisoare. Iat'o aci. El imi spune că veniturile sale s'au mărit și întrebându-se cum să întrebuințeze surplusul avutului său i-a venit gândul că eu nu m'aș opune dacă, începând de acum el mi-ar trimite zece dolari în loc de șase. Acum Domnul fie lăudat, zecimea mea va fi de un dolar în loc de 60 de cenți și în loc să am 90 de cenți pe săptămână pentru existență, voi avea patru dolari și jumătate. Eu nu știu în adevăr ce voi face cu toți acești bani! In adevăr, scumpul meu frate, Domnul este credincios în îndeplinirea făgăduințelor Sale!

Dumnezeu făgăduiește că binecuvintează

pe cel ce e credincios zecimei Sale. Or binecuvântarea divină e mai presus de orice alt lucru în viață. Puteți face personal experiența că cele nouă zecimi din venitul Dvs și binecuvântarea lui Dumnezeu sunt mai folositoare decât zece zecimi fără binecuvântarea Lui.

Credințioșia în plata zecimii este vechiul leac recomandat de Dumnezeu contra lipsurilor și ruinelor financiare. Dumnezeu ne invită să-l încercăm. Nu vom crede noi în acest cuvânt? Să aducem cu credință zecimile noastre Celui Atotputernic, nu cu intenția de a primi avantajii, dar pentru a fi în regulă față de Creatorul nostru. Atunci El va lucra pentru noi, și dacă Dumnezeu e cu noi, cine va fi contra noastră?

G. B. H.

VEȘTI BUNE

Astăzi mai mult ca oricând puterea iubitoare a lui Dumnezeu e la lucru prin Duhul Sfânt.

Prințul EMANUEL, cu drag privește la toți acei cari se adună în Numele Său.

Cuvântul profetic urmează zi de zi a se împlini așa după cum stă scris: „Voi zice miazănoaptei „Dă-mi încoace“ și miazăzi „Nu opri“ ci adu-mi fiii din țările îndepărtate și fiicele dela margina pământului: pe

toți acei cari poartă Numele Meu și pe cari i-am făcut spre slava Mea pe cari i-am întocmit și i-am alcătuit “. Isaia 43, 6. 7.

Având bucuria ca să conviețuese câteva ore în mijlocul fraților din comunitățile: Viperești, Buzău, Brăila, Galați, Călarăși, Barza, Doru Mărunt, Radu Vodă, Dfăgălina, și Bordești, mi-am zis cele scrise de Psalmist „Iată ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună“.

Adunarea districtuală dela Barza Ialomița

Pe fețele tuturor am văzut exteriorizându-se „fericita nădejde a creștinului“ și din ochii tuturor isvora dorul de mântuire spre a moșteni pentru veșnicie cele ce sunt făgăduite celor cari vor birui păcatul.

Mulți tineri și tinere din cele patru puncte cardinale au răspuns chemării, venind plini de zel uniți în acelaș spirit și gând de a merge la Școala Misionară—Școala Domnului Hristos.

Locașurile de adunare au fost în unele părți neîncăpătoare, așa că a trebuit să ținem adunările în aer liber, deoarece și poporul din sate și comuni a dat năvală să asculte Cuvântul Evangheliei, venind împreună chiar cu pastorul lor.

La Viperești și Bordești un numeros tineret însoțit de frați și surori mai în vârstă în marș cadentat — imnul tineretului — executat de melodioase armonii și acordeoane am pornit cu toții în excursie.

Ajungând în mijlocul pădurilor de pe dealurile îndepărtate, dela Ciolanul și Bordești, am mulțumit în rugăciune Tatălui cereșc pentru înaltul privilegiu de care ni-a făcut parte, având deschisă înaintea privirii noastre mareașă carte a Naturei în care se oglindește iubirea creștoare.

În drumul nostru prin acele păduri îmbătrânite am întâlnit turme de oi pășcând sub umbra vechilor stejari. Din când în când poposeam la câte un izvor cu apă cristalină și priveam cu drag cum păsărele

jucașe își spălau cu gingășie aripioarele lor, fluturându-le de câteva ori și apoi luându-și sborul printre crengile stufoase ale arborilor ciripind de fericire.

Plăcut și sănătos e să fii în mijlocul Naturei. Bine a zis Livingstone: „Cred că am păstrat sănătatea trupului mulțumind și sufletul meu prin studiul Naturei“.

De pe urcușul acelor dealuri priveam cu toții până în orizontul îndepărtat. Vedeam câmpii mănoase, grădini frumoase, vii împovărate de struguri, păduri pe la poalele cărora își urma cursul ape curgătoare argintate sub sclipirea razelor de soare.

Am cântat cu toții „Vesel saltă clocotește“ și în acelaș timp sorbind cu nesaș aerul proaspăt și parfumat.

De pe acele înălțimi privind totul din jurul nostru am constatat și noi la fața locului cele scrise de apostolul Pavel: „În adevăr însușirile nevăzute ale Lui, puterea veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit dela facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El“. Romani 1, 20.

Reîntorcându-mă din misiune sufletul meu e încărcat cu salutările pline de iubire ale fraților și surorilor, dar mai ales ale tineretului, salutări cari îmi sunt încredințate să le transmit tuturor celor cari nutresc aceeași dorință — Venirea Domnului nostru Isus Hristos.

Multe salutări,

I. Mihordea

Spiritul Profeției

Metoda producerii lor deosebesc scrierile acestea de cele obișnuite

Scrierile acestea ale Spiritului Profeției sunt literatură. Dar felul producerii lor nu este același ca al literaturii obișnuite.

Scriitoarea a fost chemată din fragedă tinerețe să dea altora ceea ce îi fusese prezentat; și odată cu gândurile ce-i fuseseră prezentate i s'a dat și un dar deosebit de a se exprima într'un fel corespunzător temelor. De fapt nu i s'a spus cuvânt cu cuvânt cum să se exprime. I se treceau pe dinainte vi-

ziunile și priveliștile și inima ei primea o povară de convingere cu privire la adevărurile biblice și sfaturile necesare. De timpuriu a dat următoarea lămurire:

„Cu toate că Duhul Sfânt trebuie să mă ajute la fel când scriu viziunile ca și atunci când le primesc, totuși cuvintele pe care le folosesc când descriu ce am văzut sunt ale mele“. — *Review and Herald*, 8 Oct. 1867.

De aceea căuta să vestească și iarăși să vestească solia, căutând a o face mai lămurită și mai întregă în amănunte folositoare. O edi-

ție nouă a unei cărți putea să fie sporită în mărime, părți din ea să fie lăsate la o parte pentru a face loc unor expuneri mai amănunțite în alte părți, sau schimbări în expresii, pentru a reda gândul mai pe înțeles. O carte mică dintr'o primă ediție, uneori creștea mai târziu până ajungea o carte mare, așa cum cereau împrejurările sau după cum erau date noi și mai depline viziuni din partea Duhului Sfânt.

De fapt, prima cărtică „Experiențe și Viziuni“, cuprinde pe scurt tot ce e în seria de volume dela „Patriarhi și Profeți“ până la „Marea Luptă“.

Dela început împotrivorii erau gata să acuze că au avut loc „suprimări“ sau schimbări de păreri, dacă o ediție mai nouă se deosebea de una mai veche. Dar lucrarea de a scrie volume întregi de sfaturi și lămuriri biblice a continuat timp de șaptezeci de ani, persoana care exercita darul urmându-și calea în spirit de ascultare față de sfatul cel dintâi primit în 1844: „Ingerul a spus: „Dacă vestesti credincios solia, și rabzi dănă la sfârșit, vei mânca din pomul vieții și vei bea din ada vietii“.

Câteva izvoare pentru materialul cărților

Mult material care a intrat în cărțile publicate a fost mai întâi scris sub formă de sfaturi pentru diferite persoane, sau pentru comitete și consilii de administrație. Se întâmpla ca să dea unui lucrător sau unui conducător o solie din partea Spiritului profeției. Condeiu Elena White poate scria multe pagini de sfaturi, indemnuri, încurajări sau avertizări acelei persoane. Intr'o scrisoare poate se extrăgeau învățături din viața lui Abraam, sau din întâmplările lui David, Daniel sau Pavel. În felul acesta se afla aci material potrivit pentru a face parte din cutare sau cutare carte, când venea timpul pentru alcătuirea unui volum permanent.

Condeiu acesta a fost sânguincios în decursul anilor, trimițând solii fără număr la lucrători și membri și producând cele mai alese expuneri ale temelor biblice, având de sigur nevoie de sporire și prelucrare adesea, și de adăugiri din partea aceluiași condeiu, pentru a face ca vorbirea sau descrierea să fie încheiate sau terminate într'o carte anumită.

Scrisorile, sau, cum erau numite, mărturiile acestea erau scrise acasă sau în călăto-

rie, în mijlocul adunărilor generale sau în cursul călătoriilor cu trenul sau cu vaporul, în case unde scriitoarea era primită ca oaspete — în toți cei șaptezeci de ani cât au ținut ele.

Cine ar putea, de obicei, să alcătuiască din copii de pe scrisorile cuiva capitole de astfel de cărți? Fiecare persoană având locuri de răspundere în lucrare, a scris scrisori în decursul anilor. Aș putea, pentru a face o comparație care nu e deloc lăngușitoare, să vorbesc despre propriile mele scrisori, dacă mi se îngăduie. În curs de douăzecișicinci de ani am servit ca secretar al Comitetului Misionar. Vă închipuiți că eram dator să scriu mereu, prin dictare stenografică, lucrătorilor din țară și străinătate pe întreagă față a pământului. Am făcut tot ce am putut face mai bine. Dar toate talentele literare cuprinse în denomițiunea noastră n'ar putea alcătui un capitol mulțumitor pentru o carte din toate copiile de scrisori cari sunt cusute în dosarele instituțiilor noastre. Noi nu scriem scrisori de felul acesta. Dar atunci când persoana aceasta era sub puterea Duhului pentru a scrie scrisori, se da naștere la ceva ce nu se poate afla în nici una din scrisorile scrise în vreunul din chipurile naturale de a scrie. În felul acesta se explică faptul că unele din cele mai alese și frumoase paragrafe sau pagini din cărțile tipărite le aflăm ici și colo în scrisori cu dată mai veche scrise cu grabă și expediate de urgență cutărui sau cutărui lucrător care avea nevoie de sfat.

O solie din văile valdenze

Uneori locul de unde vine o solie, adaugă ceva la însemnătatea ei. De pildă, e partea de încheiere a Volumului V din „Mărturii“. Este intitulat: „Purtarea lui Dumnezeu de grijă pentru lucrarea Lui“. Când a apărut scrierea aceasta în 1889, mi s'a părut că este cea mai aleasă proză în limba noastră asupra acestei teme. Este o minunată capodoperă de scris. Și numai acum de curând am aflat de unde au venit de prima dată aceste paragrafe. Cercetând colecțiile vechi din *Review and Herald*, pe 1887, căutând cu totul altceva, am văzut că temeiul articolului acestuia „Purtarea lui Dumnezeu de grijă pentru lucrarea Lui“, era un articol trimis din bătrânele văi valdenze ale Alpilor Italiani. Elena White fusese în Torre Pellice la 1886, în scenele aureolate de amintirile perioadei celor 1260 ani

de persecuție papală, când atât Valdenzii cât și alții au găsit adăpost de furia balaurului în întăriturile munților. Din Torre Pellice Elena White a trimis un articol pentru *Review* (11 Ianuarie, 1887), trezind în inima noastră încredere în Dumnezeu pentru asemenea vremi de încercare și persecuție. În paragrafe lucind ca mănunchiuri de raze luminoase din îndepărtatele focuri din taberele Valdenzilor prin munții Alpi, ni se dau îndemnurile:

„Ne aflăm la pragul unor mari și solemne evenimente. Profetia se împlinește cu repeziciune. Domnul e la ușă. În curând urmează să se deschidă înaintea noastră un timp de o însemnătate covârșitoare pentru toți cei vii . . .

„Dar servii lui Dumnezeu nu trebuie să se încreadă în ei înșiși în aceste grele împrejurări. În viziunile date lui Isaia, lui Ezechiel și lui Ioan, vedem cât de strâns este legat cerul cu evenimentele cari au loc față de El. Lumea nu e fără cărmuitor. Programul evenimentelor viitoare este în mâna Domnului. Maiestate Cerului poartă personal răspunderea destinelor națiunilor, cât și toate cele privitoare la biserica Sa . . .

„Fraților, nu e acum timpul de a murmura și dispera, nu e timp de a ne lăsa în voia

îndoielilor și necredinței. Hristos nu este acum un Mântuitor în mormântul lui Iosif, închis cu o piatră mare și sigilat cu sigiliul roman; avem un Mântuitor înviat; El este Impăratul, Domnul oștirilor; El tronează între heruvimi, iar în mijlocul sgomotului și certurilor națiunilor, El apără fără încetare poporul Său. Acela care cărmuește cerurile, este Mântuitorul nostru. El cântărește fiecare încercare. El priveghează asupra focului cuptorului care trebuie să încerce pe fiecare suflet. Când întăriturile împăraților vor fi răsturnate, când săgețile mâniei lui Dumnezeu vor străbate inima vrăjmașilor Săi, „poporul Său va fi în siguranță în mâinile Sale“. — *Review and Herald*, 11 Iunie 1887 și „Mărturii“, Vol. V, pag. 753-754.

Mult ar trebui cineva să caute pentru a afla o pagină mai frumoasă de scriere modernă decât aceste rânduri pline de încredere, venind din văile Valdenze. Din țări apropiate și depărtate, din locuri de oprire, unde stările de neliniște și neorânduială ale călătoriei ar pune piedici scrisului meditativ, conștiința acestor a continuat să reverse comentarii și sfaturi inspiratoare timp de șaptezeci de ani.

(Va urma)

W. A. Spicer

EVANGHELIA SE VA PREDICA

Afirmațiunea Mântuitorului relativ la predicarea Evangheliei, este o certitudine matematică. Ea nu este ceva probabil. Împlinirea acestei afirmațiuni nu este legată de bunăvoința îngăduitoare a cuiva, că adică dacă va permite cutare persoană sau organizație, sau o va susține, numai atunci se va predica Evanghelia. Din contră, este afirmat precis: „Evanghelia această a Impărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul“.

Multe au fost împotrivițiile, interpunerile contra realizării acestei opere mărețe; dar Acela care a afirmat că toată puterea I-a fost dată în cer și pe pământ, a vegheat ca porunca Sa să se aducă la îndeplinire prin instrumentele Sale credincioase, servii Săi, temători și ascultători de El, cari, pentru

împlinirea voinței Mântuitorului lor, nu și-au iubit viața chiar până la moarte.

Și astăzi, când această Evanghelie, încredințată poporului Advent, răsună pe întregul pământ, în mii de limbi, dusă la orice seminție și la orice popor de zeci de mii de misionari, nimeni nu mai poate tăgădui divinitatea afirmațiunii de mai sus, după cum nimeni nu poate opri avântul acestei solii ce merge cu mare putere spre deplina ei realizare. Greutățile din cale o fac mai luminoasă, focul prin care a trecut sau trece o face să aprindă noi facle de lumină în locuri noi. Imprejurările grele sunt tot atâtea motive de un nou avânt.

Acestea se petrec pretutindeni, căci tot pământul trebuie să fie luminat de slava Domnului!

O asemenea ocaziune măreață de aprinderea unui nou far de lumină al Evanghe-

liei într'o localitate *cu totul nouă*, ne-a fost dat s'o trăim în zilele dela 23—26 August 1945 când a avut loc inaugurarea Comunității Oltenița-Ilfov.

Scriitorul acestor rânduri a fost delegat a face din timp pregătirile în vederea acestui act solemn. Așa că de Joi, 23 August am venit la Oltenița, port la Dunăre, cam la 60 km. depărtare de București. Aceasta era a doua vizită ce o făceam la Oltenița. Prinsă și așa se face că eram invitați la inau- ma vizită o făcusem în toamna anului 1944, împreună cu fr. Manea, când găsisem mica grupă de credincioși adunându-se în casa fratelui presbiter, loc neîncăpător, deoarece împreună cu membrii doreau să ia parte la serviciul divin și mulți vizitatori.

Stâlpii acestei mici Comunități erau două familii (Eftimie și Ciorică) refugiate din Turtucaia, cu ocazia cedării Cadrilaterului. Aceste familii aveau pe inimă progresul lucrării Domnului și erau însuflețiți de un deosebit zel misionar. În urma activității depuse, s'au mai atașat și alte suflete la mica grupă de mai înainte, așa că de acum se simțea nevoia absolută de un local de rugăciune. Pentru aceasta a fost închiriată o sală și așa se face că eram invitați la inaugurarea acestei noi Comunități.

Mergând de Joi, am examinat în Comitet și Comunitate candidații prezentați pentru botez, stabilindu-se ca un număr de 6 persoane să fie admise la botez.

Vineri dimineața, împreună cu un număr de tineri din noua Comunitate, am așteptat sosirea fratelui Florea și a unui grup de co-riști din București, în gara Oltenița. După ce s'a făcut repartizarea la gazde, am fixat ora și locul unde trebuia îndeplinit botezul în râul Argeș, ce curge în imediată apropiere.

Vestea despre acest eveniment s'a răspândit repede. Când ne-am îndreptat spre râu, o mare mulțime ne-a urmat. Era pentru prima dată când în orașul Oltenița avea loc un botez biblic. Fiecare discuta după priceperea sa. Dar, privind câmpul ars de secetă, oamenii recunoșteau că voia Creatorului a fost desconsiderată și ceteau în natură pedeapsa divină, recunoscând totodată nevoia de întoarcere înapoi la Dumnezeu! Ca o binecuvântare momentană, o ploaie binefăcătoare a răcorit pământul odată cu lăsarea serii.

În Sabat dimineața a avut loc solemnitatea primirii nouilor membri botezați, în Comunitate, deservindu-se și Sfânta Cină. Cu mult interes au privit oaspeții de față îndeplinirea sfintelor întocmiri! Erau de față și mulți membri din Comunitatea Radovanu cari au susținut în mod deosebit înființarea acestei Comunități și dotarea ei cu mobilierul necesar.

Duminică dimineața a avut loc inaugurarea. Fratele Florea a rostit predica devoțională, după care, în mod solemn, sala a fost consacrată vestirii Sfintei Evanghelii.

După amiază a avut loc o frumoasă producție la care și tineretul local și-a dat partea sa de contribuție.

Cu toții am simțit că s'a împlinit o lucrare însemnată. Cetățenii cari au luat parte, au fost profund mișcați, înțelegând pe deplin că voia lui Dumnezeu este așa cum ne este arătată în Sfânta Evanghelie. Și au fost persoane cari ne-au mărturisit cu toată convingerea hotărârea lor de a se pregăti ca la primul botez să poată fi și dâșii primiți ca membri ai Comunității, spre a se putea împărtăși de fericita nădejde a creștinului, adică arătarea în mărire a Domnului nostru Isus Hristos, care este foarte aproape.

Și astfel, Duhul Sfânt ajută ca Evanghelia, vestea cea bună, a mântuirii să pătrundă în locuri noi, predicându-se cu tot mai multă putere, în acest timp binecuvântat de bunul Dumnezeu cu o libertate deosebită.

Fiecare om are acum ocaziunea ca în deplină libertate să se hotărască a se apropia de bunul Dumnezeu. Și este bine să facem aceasta acum, căci, cine poate ști ce va aduce ziua de mâine?

G. Graur

INȘTIINȚARE

Pe această cale aducem la cunoștința Cercu- rilor Tinerimii că la sfârșitul lunii Februarie va avea loc examenul din cartea Solii pentru Tine- ret. Am amânat ținerea acestui examen pentru a da posibilitate tuturor tinerilor a termina stu- diile. Recomandăm deci ca luna Februarie să fie luată numai pentru repetiție. Cei cari vor reuși la acest examen vor primi o distincție.

Examenul se va da în limba maternă a fie- căruia.

V. Florescu

Ieremia Florea ne scrie

Cu multă bucurie am primit acum câteva săptămâni scrisori dela fratele Ieremia Florea. Inima noastră a fost mișcată, văzând din cele scrise duioșia cu care întrebă de noi. Pentru a da și altora dintre frații de credință prilej de a afla din sentimentele lui, redăm aici câteva citate din scrisorile trimise.

„Este adevărat că a trecut multă vreme de când v'am scris și de când am primit dela Dvs ultima scrisoare și numai Bunul Dumnezeu știe dacă scriu la vii sau la morți. Dar oricum ar fi, noi știm că viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, și când se va arăta Hristos viața noastră, vom apărea și noi cu El în slavă. ...

„Tot timpul acesta îndelungat, noi frații Dvs. Români-americani, ne-am gândit zilnic la Dvs. și fără încetare am rugat pe Tatăl ceresc ca El să vă poarte de grijă la toți. Deaceia avem deplină încredere că Roman. 8, 28 se va fi dovedit de valoare pentru Dvs. și pentru ceilalți frați în Hristos din România. ...”

Rândurile de mai sus au fost scrise pe data de 13 Aprilie 1945. Fratele Ieremia Florea este predicator al Comunității Ad-

vențiștilor de Ziua Șaptea români-americani din Dearborn, Michigan. A slujit mulți ani în comunitățile noastre de aci din Țară până când a fost invitat în America pentru a sluji în comunitățile românești de acolo. Scrisoarea de mai sus a avut nevoie de patru luni până să ajungă la noi. Cu toate acestea ne-a adus o bucurie cât se poate de mare știindu-l în viață și mai ales înțelegând că ei s'au gândit la noi și s'au rugat pentru noi.

Am căutat să-i răspundem și i-am trimis salutări.

Pe data de 22 August am mai primit câteva rânduri dela fratele Ieremia. De astădată ne comunică din Washington, că se află acolo la studii la Seminarul Teologic. I-am răspuns și la aceasta trimițându-i din nou salutări și mulțumiri pentru interesul pe care-l dovedește pentru frații săi de credință.

De sigur va mai trece un timp până să primească scrisorile noastre, dar și el va avea la fel bucurie de veștile din Țară cum am avut noi de veștile dela el.

D. Florea

Scrisoara

LA LUPTA SFÂNTĂ

O Doamne, Tu Acela, strălucitor și mare,
Tu, ce de sus din ceruri privești cu îndurare
Spre cei ce'n umilință 'naintea feței Tale,
Ingenunchind Te roagă să-i îndrumezi pe cale,

Când vremea libertății închide a sa poartă,
Când sus la orizonturi nori negri se arată,
Spre Tine își îndreaptă privirile, și 'n Tine
Găsesc loc de salvare și cupe de har pline.

In lupta lor cu răul, ei neclintiți au stat,
Deși în timpul luptei, ei multe-au suportat.
Au suferit necazuri bătăi și strâmtorare,
Dar moartea fu învinsă cu o credință tare.

Când soarele dreptății pe ceruri se arată
Și ceasul libertății sună mareș deodată,

Își ridicară capul cei sortiți pieirii
Cu fruntea 'ncununată de laurii mării.

Acum e libertate, nevoia este mare;
Acum cât este vreme să mergem la lucrare.
Răspunderea lucrării în pieptul nostru zace,
Și cât vom fi în viață să nu ne dee pace.

Acum cât ușa milei mai e încă deschisă,
Cât candela dreptății mai e puțin aprinsă,
Plecați în prosternare 'naintea feței Sale
Se cade 'n umilință să-I cerem azi iertare.

Să cerem cu credință Duh Sfânt și-o viață nouă,
Izvor de 'nviorare la fel ca și o rouă.
Neînfricați să mergem atunci cu toți la luptă,
Și să 'mplinim întocmai a cerului poruncă.

Dumitru Popa

EVANGHELISTII VOLUNTARI

O redeșteptare prezisă

Lumina Adevărului trebuie să meargă în toate locurile întunecoase ale pământului, într'un timp așa de scurt, încât mulți gândesc că este cu neputință". — Buletinul Conferinței Generale, 1893, p. 294.

Pentru că trăim în preajma încheierii lucrării lui Dumnezeu, trebuie ca fiecare instituție, ca și fiecare ins în parte să-și facă partea sa de lucru, sârguincios și cu credincioșie.

1. Lucrarea Conferințelor.

„Dacă slujbașii unei Conferințe doresc să poarte cu succes răspunderea lor față de membrii laici ai Comunităților, atunci ei trebuie să se roage, să creadă, să se încreadă în membrii Comunităților că Dumnezeu îi va folosi ca agenți ai Săi pentru o bună lucrare în Conferință". — „Slujitorii Evangheliei", p. 416.

2. Lucrarea departamentului Misiunii Interne al Conferinței.

„Trebuie să fie un plan bine organizat pentru buna întrebuințare a lucrătorilor care să meargă în Comunitățile noastre mari și mici și să învețe pe membrii Comunităților cum să lucreze pentru clădirea bisericii și pentru câștigarea sufletelor". — „Mărturii", Vol. 9, p. 117.

3. Lucrarea predicatorului.

„Hristos dorește ca predicatorii Săi să fie educatori ai Comunității în lucrarea de evanghelizare. Ei au să învețe pe oameni cum să caute și să mântuiască pe cel pierdut". — „Hristos, Lumina lumii", p. 825.

4. Lucrarea comitetului Comunității.

„Biserica lui Isus Hristos pe pământ a fost organizată pentru scopuri misionare, și Domnul dorește ca să vadă întreaga Biserică căutând căi și găsind mijloace prin care solia Adevărului să fie auzită de cei mari și de cei mici, de bogați și de săraci". — „Mărturii", vol. V, p. 29.

„Cei care au supravegherea Comunităților trebuie să aleagă membri care au îndemânare și să le încredințeze răspunderi și să le dea în același timp instrucțiuni cum să servească mai bine, spre a fi o binecuvântare pentru alții". — „Un apel", p. 10.

„Cele mai simple planuri de lucru și metode trebuie folosite în Comunitate". — Idem, p. 11.

„Pentru ce supraveghetorii Comunităților noastre nu țin comitete, sfătuindu-se cum să găsească căi prin care tinerii și tinerele să fie educați cum să folosească talentele încredințate lor de Dumnezeu?"

5. Lucrarea individuală a fiecărui membru al Comunității.

„Fiecare adevărat ucenic este născut în împărăția lui Dumnezeu ca un misionar". — „Hristos, Lumina lumii", p. 195.

„Fiecare membru adăugat Comunității trebuie să fie un sol în plus pentru ducerea mai departe a planului mântuirii". — „Mărturii", Vol. 6, p. 22.

„Este o lege veșnică a lui Iehova ca acela care primește adevărul de care și lumea are nevoie, să-și ia ca o primă datorie proclamarea acelui adevăr". — „Mărturii", Vol. 7, p. 13.

„Asupra tuturor celor cari cred, Dumnezeu a pus povara de a redeștepta Comunitățile în vederea unui anumit scop, și a nume acela de a educa pe bărbați și femei cum să-și folosească toate talentele încredințate lor de Dumnezeu, pentru binele omenirii". — „Lucrarea medicală", p. 315.

6. Lucrarea conducătorului lucrării misionare locale.

Calificațiile sale:

Conducător îndemânatic, spiritual, plin de tact, optimist, răbdător, energetic, om cu viziuni, conlucrător, el însuși activ în lucrarea misionară.

Răspunderea și lucrarea lui:

Să pună Comunitatea la lucru.

Să o păstreze mereu activă.

Să facă educația slujbașilor.

Să încurajeze și să schițeze lucrarea membrilor.

Să ajute la creșterea prezenței membrilor în adunări.

Să încurajeze pe membri ca să citească și să răspândească literatura.

Să organizeze și să desvolte Cercurile Misionare.

Să țină adunări prin Comunități și în întreg câmpul din împrejurime.

Organizarea Comunității pentru servire:

Să știe localitățile cari aparțin ca teritoriu al Comunității.

Să dea fiecărui membru teritoriul și lucrarea pe care o are de făcut.

Să organizeze grupe și să invite pe membrii Comunității să se înroleze în una din aceste grupe.

Să încurajeze și să învețe pe membrii ca să-și raporteze lucrările lor.

Să încurajeze darurile de bună voce.

Programul de lucru:

Insemnătatea lucrării misionare.

Progresul lucrării misionare în districtul său.

Răspunderea personală a fiecărui membru. Istorisirea experiențelor.

Datoria slujbașilor.

Organizarea de educație a grupelor.

Demonstrație practică.

Principii de sănătate și educație.

Incepând cu luna Ianuarie vom publica în fiecare lună câte o lecțiune pentru Evangheliștii Voluntari. De asemenea am tipărit „Manualul Evangheliștilor Voluntari“, pe care vă rog să vi-l comandați imediat, căci numărul de exemplare este redus. Cereți „Manualul Adevărilor Biblice“. Acestea sunt neapărat trebuincioase Evangheliștilor Voluntari. Pentru orice alte lămuriri adresați-vă la:

Ioan Reit

Secretarul Misiunii Interne al Uniunii Române

EVANGHELIȘTII VOLUNTARI

Sunați din trâmbiți astăzi, voi Evangheliști, sunați; Chemajă la deșteptare, pe orice om chemajă. Sunt vremile prezise, sunt zile de pe urmă, Când Domnul va să vină, s'adune a Sa turmă.

Să vină orice suflet, să vină 'n umilință, Bărbați, femei și tineri, cu voce de căință. Chiar pruncii să se-adune, și mirele să iasă, Iar preoșii să vină, să plângă 'n sfânta Casă.

Să ntoarcă azi la Domnul cu post, cu plâns și bocet La Cel ce-l plin de milă și iartă fără preget. El va lăsa în urmă-l belșug de bunătate, Și vom scăpa de răul ce-l meritam în toate.

Sunați cu toții astăzi, să tremure suflarea, Pe munte dați alarmă, s'audă chiar și marea, Că-s vremile prezise, sunt zile de pe urmă, Când Domnul va să vină, s'adune a Sa turmă.

R. A.

Lucrarea Femeilor

Sfânta Scriptură amintește de serviciul credincios al multor femei.

1. Erau mame în Israel. Jud. 5, 7.

Spiritul Profeției spune despre astfel de mame: „In ceruri vom vedea pe tinerii pe care i-am ajutat, i-am invitat în casele noastre și pe care i-am păzit de ispite. Vom vedea fețele lor reflectând strălucirea slavei Domnului“. „Mărturii“, Vol. 6, p. 340.

„Soția și mama face o lucrare tot așa de importantă ca și soțul și tatăl. Când unul este în câmpul misionar, celălalt este în misiune în casă, și adesea grijile și poverile ei întrec pe ale soțului și tatălui“

2. Slujnica ebraică trimise pe un conducător de oștiri la profet. 2 Regi: 5, 2—5.

3. Lidia a primit pe Pavel în casa ei. Fapte 16, 15.

4. Tabita, supranumită Căprioara, un exemplu de îndemânare, de tânără sprintenă și serviabilă, ca o căprioară, având ochii plini de iubire. O vedea cu cârdul de copii săraci și orfani după ea, pe care-i spăla și-i îmbrăca curat.

5. Acuila și Priscila, ele erau ajutoare lui Pavel. Rom. 16, 3. 4.

6. Fivi, era o adevărată slujnică a Bisericii. Rom. 16, 1. 2.

7. Pavel se folosea în lucrarea sa misionară de multe femei credincioase, sprintene și îndemânatece la orice lucru. Rom. 16, 6.

De sigur că și în Comunitățile noastre sunt multe femei credincioase și bunul Dumnezeu va mai ridica și altele. Fiecare să facă tot ce poate. Marcu 14, 8.

I. Reit

Chemarea redeșteptării

La Pitești și Pucioasa

Adunările districtuale din această toamnă și iarnă au început și continuă cu intensitate. Cele două mari comandamente ale timpului din urmă, adresate bisericii au început să răsune cu putere. Acestea sunt: „Redeșteptare și Reformațiune sub conducerea Duhului Sfânt“ și „Ducerea Evangheliei la orice făptură“.

Primul centru s'a ținut în frumoasa capelă din orașul Pitești. Slujbașii bisericilor din împrejurimi au fost invitați aici, unde împreună cu fr. D. Florea dela Uniune, Șt. Demetrescu și predicatorul fr. Păun Cucurizeanu am petrecut trei zile binecuvântate. La îndemnul puternic și solemn care au fost adresate din partea acestor soli, întreaga adunare a recunoscut că am ajuns în vremurile de pe urmă, când trebuie să aibă loc în biserică redeșteptarea prezisă și Evanghelia să fie dusă la orice făptură.

Ora de consacrare din dimineața zilei sfinte de Sabat condusă de fr. Florea, a fost ocazie de profundă reculegere. Multe suflete mișcate, au trecut în fața amvonului și și-au înnoit consacrarea față de Dumnezeu și față de biserică. După amiază un număr de 16 frați și surori s'au predat în serviciul sfânt, înrolându-se în frumoasa oștire a Evangheliștilor Voluntari.

Al doilea centru are să se țină în pitoreasca localitate Pucioasa. Trenul urcă din greu și șerpuește prin defileurile dealurilor cari, în plină toamnă, și-au schimbat culoarea și s'au despuiat de frumoasa lor pozoabă. În depărtare se zăresc munții cari se ridică maiestosi spre albastrul necuprins al cerului, și parcă sfidând lucrurile vremelnice a tot ce este omenesc, stau ca mărturie veșnică de puterea creatoare a lui Dumnezeu.

Aci grupa noastră a suferit o schimbare. Fratele Florea ne-a părăsit îndreptându-se spre alte centre, dar vine și ni se atașează fratele Manea.

Câmpul acesta stă sub supravegherea fr. Anghel Oprișan, care împreună cu buna lui

soție fac tot ce pot pentru clădirea și desăvârșirea bisericii.

Adunarea se găsește pe dealul care domină orașul și se înalță frumoasă și atrăgătoare ca o floare albă care și-a deschis de curând petalele și îmbie pe trecători prin sublimele cuvinte fixate pe frunte: DUMNEZEU ESTE IUBIRE.

Frații slujbași ai bisericii vin și ascultă cu plăcere și sete. Solia către Biserică și către lume e primită cu bucurie. Cu toții își dau seama și recunosc că a venit timpul când la fiecare credincios, în fiecare familie și în toate Comunitățile noastre să se producă redeșteptarea și reformațiunea sub conducerea Duhului Sfânt și Evanghelia să fie dusă pretutindeni.

Cea mai frumoasă oră a fost tot în Sabat dimineața, condusă de fr. Manea, când multe suflete prețioase s'au predat Domnului. Fratele Șt. Demetrescu ne-a condus în rugăciune. Lacrămile de căntă și de bucurie dovedeau lucrarea puternică a Duhului Sfânt.

După amiază, 36 de frați și surori trec în rândurile Evangheliștilor Voluntari, și își iau angajamentul de a duce solia revenirii Domnului Isus la orice suflare din teritoriul lor. Domnul să le ajute să-și ajungă ținta.

Duminecă la amiază, când adunările s'au terminat, frații slujbași și-au exprimat mulțumirile lor, iar fratele Negoescu, presbiterul Comunității Pucioasa, a declarat că deși e de 24 de ani la credință, nu a simțit niciodată ca acum lucrarea puternică a Duhului Sfânt.

R. Artinian

Curlerul Misionar

Organ al Uniunii Comunităților Evanghelice A. Z. S. din România

Redactor responsabil: V. Florescu

Anul XXIV, Ianuarie 1946 Nr. 1

Cu tineretul pe valea Oltului

a. Jiului și a Mureșului

Cu deosebită bucurie am răspuns la invitația Conferinței Oltenia-Banat de a lua parte la cele cinci adunări ale tineretului organizate în cursul lunii August. Imprejurări nedorite mi-au răpit bucuria de a lua parte la prima adunare care a avut loc la Sinești-Vâlcea, unde un număr de 17 tineri și tinere s'au consacrat pentru lucrarea de evanghelizare cu cărți.

În primul Sabat din luna August, valea Oltului răsună de imnuri la adresa lui Dumnezeu din piepturile tinerilor olteni adunați aci la scoborâșul din plaiuri, în Comunitatea Piatra-Olt. Cu chipuri, cu inimi și gânduri curate au venit acești tineri de la mari depărtări ca să asculte soliile lui Dumnezeu pregătite pentru ei în aceste zile. Iată aci câteva din subiectele tratate la această adunare precum și la cele ce au urmat: 1. Ruga în viața tineretului, 2. Formarea caracterului, 3. Isvorul și ținta adevăratei educații, 4. Distracții permise și nepermise, 5. Tineretul și încheierea lucrării, 6. Importanța literaturii în încheierea lucrării, și 7. Tineretul și colportajul.

Sub influența acestor solii, Duhul lui Dumnezeu a unit inimile celor de față într-o deplină consacrare spre a servi fără rezervă bunului Dumnezeu. Câțiva tineri au răspuns la apelul școlii misionare, iar alții au răspuns din toată inima pentru a lucra ca evangheliști cu cărți. Urâm din toată inima un foarte frumos succes fr. Mihai Radu care împreună cu acești tineri au de realizat un foarte bun plan de evanghelizare cu cărți a câmpului său în iarna care vine. Cu producția tineretului care a avut loc Duminică după amiază, s'a încheiat această frumoasă sărbătoare. Toți cei cari au fost de față vor păstra o frumoasă amintire.

11—12 August. — Mare sărbătoare a tineretului din jud. Dolj, la Craiova. Marea și frumoasa capelă a bisericii evanghelice era neîncăpătoare pentru tinerii cari au răspuns cu multă însuflețire la apelul

conferinței pentru aceste adunări. Temperatura zilelor de August era învinsă de flacăra Duhului sfânt care adunase pe acești tineri la această sărbătoare. Ora de consacrare în dimineața zilei de Sabat a fost plină de puterea Duhului sfânt care a mișcat toate inimile tinere și i-au hotărât pentru o mai deplină consacrare în serviciul lui Dumnezeu.

Experiențele făcute cu Dumnezeu și istorisite de frații Evangheliști cu cărți au însuflețit adunările în după amiază zilei de Sabat. Mulți tineri s'au hotărât să predă viața lor lui Dumnezeu pentru această lucrare. Școala Misionară, de asemenea a avut o frumoasă recoltă de tineri înscriși pentru școală. Adunările tineretului s'au încheiat cu o foarte frumoasă producție de recitări de versuri și cântări de cor sub conducerea fr. G. Cazan. Ultima adunare de Duminică seara ne-a dat bucuria de a lua parte la cununia religioasă a tinerei perechi fr. și sora Tunaru. Frumusețea sărbătorii de la Craiova va rămâne de neuitat.

Vineri 17 August sosim la Băraști. Localul de adunare este neîncăpător a cuprinde pe toți tinerii veniți de la Ohaba, Ponor, Bobâlna, Simeria, Ciopeia, Rapolt și Petroșani. Înalți ca brazii, frumoși la chip, și sănătoși ca ruși din stâncă în frumoase costume naționale, aceștia sunt copiii Hunedoarei. În dimineața zilei de Sabat, Duhul lui Dumnezeu a lucrat cu putere asupra acestor tineri. Ei și-au deschis toată inima înaintea lui Dumnezeu și o consacrare cum rar am întâlnit a avut loc cu această ocazie. După amiază, livada din grădină a luat locul sălii de adunare. Școala misionară vorbește prin glasul fr. V. Florescu, Secretarul Dep. de la Uniune și tinerii sunt foarte interesați de a veni în contact cu isvorul adevăratei educații. Mai mult ca patruzeci de tineri și tinere s'au dovedit buni și gata de a lucra ca evangheliști cu cărți pe frumosul ogor al Hu-

medoarei. La producția care a avut loc Duminecă s'au dovedit foarte buni cântăreți dar și buni poeți. Amintirile de la Bărăști nu se vor șterge din inimile celor cari au fost de față.

24 August. — la Covăsiți pe valea Mureșului — cea mai frumoasă și mai plăcută regiune a jud. Arad. Cât poți cuprinde cu ochii se întind pe dealuri viile pline de rod. Roditoare a fost și adunarea tineretului. Buchete de tineri vin de la mari depărtări. S'au întâlnit aci tineri veniți din comunitățile. Macea, Curtici, Apateu, Sepreuș, Ghioroc, Cuvin, Socodor, Arad, Timișoara și Covăsiți. Prin numărul celor prezenți, costumele lor naționale și corurile bine organizate putem spune că „tot Banatul e fruntea“. La fel putem spune și despre spiritul de evlavie, temere de Dumnezeu, și consacrare ce s'a dat pe față cu această ocazie.

Unul din momentele cele mai solemne ale acestei adunări a fost consacrarea tinerilor pentru evanghelizarea cu cărți. La apelul făcut și sub influența experiențelor Evangheliștilor permanenți, zeci de tineri s'au hotărât ca în lunile de iarnă cari vor urma, să ia parte cu toată inima la această lucrare. Câțiva tineri au și inaugurat această lucrare în aceeași seară cu un foarte frumos succes.

Școala Misionară prin glasul fr. profesor Ionescu Mihail a avut un puternic răsunet în inimile multor tineri, cu dorința și posibilitatea de a veni la școală. Duminecă după amiază a avut loc frumoasa producție a tineretului. Versurile spuse, și cântările de cor au mișcat inimile celor de față apropiindu-le mai mult de Dumnezeu. A cântat cu multă însuflețire corul de la Macea condus de fr. predicator Păvel Crișan. De asemenea au cântat spre mărirea lui Dumnezeu corurile de la Arad, Timișoara și Socodor. Cu această ocazie și corul fraților baptiști ne-a onorat cu două frumoase cântări de laudă pentru Dumnezeu.

Cu excursia care a avut loc Luni dimineața, în prea frumoasele împrejurimi ale Covăsițului sărbătoarea tineretului a luat sfârșit. Grupurile de tineri s'au îndreptat spre localitățile de unde au venit ducând fiecare cu sine plăcutele amintiri ale acestei frumoase sărbători.

Dea bunul Dumnezeu ca Duhul Său cel Sfânt să însoțească pe acești tineri ca să păstreze în toată viața lor hotărârile cele bune pe cari le-au luat de a servi lui Dumnezeu. Frumoase și înălțătoare clipe am trăit în mijlocul tinerilor de la Piatra-Olt, Craiova, Bărăști și Covăsiți.

N. Gheorghiuță

Calendarul Misionar pe Anul 1946

Ziua Căminului Creștin — 23 Februarie

Ziua Medicală (Medicul Creștin — 23 Martie.

Ziua Școlii de Sabat — 30 Martie.

Săptămâna Mare de colportaj — 13 la 20 Aprilie.

Săptămân de Rugăciune a tineretului — 18 la 25 Mai.

Săptămâna de abnegație — 22 la 29 Iunie.

Ziua Școlii de Sabat — 29 Iunie.

Ziua Mamei — 20 Iulie.

Ziua Educației — 24 August.

Campania de Toamnă — 21 Sept. la 26 Octombrie.

Ziua Colportajului — 19 Octombrie.

Ziua Școlii de Sabat — 26 Octombrie.

Ziua Lucrării de binefacere („Tabita“) —

23 Noembrie.

Săptămâna de Rugăciune — 14 la 21 Decembrie.

Ziua Școlii de Sabat — 28 Decembrie.

„TABITA“

ANUNȚ

Se aduce la cunoștința celor interesați că s'a deschis un atelier de țesătorie casnică de stofe.

Se confecționează stofă în orice cantitate, cu materialul clientului.

GHEORGHE PETCU

București, str. Ispravnicului Nr. 27.
